

“Osti, ashò’s mol gros, tiu! Està pepiníssim!”

El trap fa forat entre les generacions més joves. Decidits a disseccionar la nova música urbana, Borja Bagunyà i Max Besora presenten un volum d'assajos i cròniques sobre un estil provocador, ultracapitalista i ple de faltes d'ortografia. 'Trapologia' és un dels llibres més singulars de l'any

a

llegim

46-47

- Víctor Amela viatja fins a la Guerra Civil a 'Jo hauria pogut salvar Lorca'
- 'Fungus', la nova novel·la de Sánchez Piñol

48

- Toni Morrison encara confia en la ficció
- Una novel·la de Manuel de Pedrolo que val la pena rellegir

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

TRAPOLOGIA
BORJA BAGUNYÀ I
MAX BESORA
ARA LLIBRES
280 PÀG. / 18,50 €

“E l trap és una cultura de cul i en fa bandera”, llegim al primer llibre que escriuen a quatre mans Borja Bagunyà i Max Besora. És un experiment amb pocs precedents en la literatura catalana, una col·lecció de cròniques i reflexions –amb un fil narratiu que tendeix a la paranoia– al voltant d’una de les músiques urbanes més controvertides del present. Bad Gyal, Pxxr Gvng, C. Tangana, Pimp Flaco, P.A.W.N. Gang i Yung Beef són alguns dels grups que apareixen en les gairebé 300 pàgines de *Trapologia*, que combina textos escrits en una prosa que tan aviat parodia els textos acadèmics com el periodisme gonzo o el terrorisme ortogràfic i gramatical que practiquen els seus artífexs. “*Am mi nos juga ni as replikaa / am mi no passis ni una mica*”, canta Bad Gyal a *Pai*, versió del *Work* de Rihanna. El tàndem format per Bagunyà i Besora, que all-

bre es reinventen com a Bugga Boss i Maximus Big, juguen a incorporar les múltiples subversions del trap a la literatura catalana amb l’objectiu de dinamitar-ne l’exquisidesa i la correcció. “És la venjança de l’home del subsòl –escriuen– que retorna per denunciar les proses desnerides i onanistes dels novel·listes de saló que no han trepitjat mai el que es podreix a les voreres”.

“Volem abordar la Catalunya de la qual no es parla, la part *bizarra* del país –comenten–. Catalunya va molt més enllà de la construcció que en fa TV3”. Nascuts a principis de la dècada dels 80, Bagunyà i Besora van començar a sentir parlar de l’expansió del trap fa un parell d’anys i es van adonar d’una cosa: “Era la primera moguda musical que generacionalment se’ns escapava”. Tal com escriuen a *Trapologia* (Ara Llibres, 2018), tots dos, que van estudiar música al conservatori i que s’han llicenciat en teoria de la literatura i literatura comparada a la Universitat de Bar-

celona, van començar a explorar la subcultura a partir d’una trobada a la Setmana del Llibre en Català en què Jaume Cabré hi recollia un premi acompanyat d’un quartet de corda. “Del trap ens cridava l’atenció l’estètica de la lletjor que cultivaven bona part dels músics”, explica Bagunyà. “La democratització del trap és que no cal saber gens de música per fer-ne: ni solfeig ni cant –afegeix Besora–. El moment en què es va introduir el virtuosisme en la música es va aristocratitzar. En aquest sentit, el trap es troba a prop del punk”.

‘Twerk’, unges i drogues

El llibre analitza, amb un sentit de l’humor remarcable, algunes de les fites del trap, com ara el *twerking* –un ball que consisteix “a moure el cul de manera sexualment provocativa”, segons l’*Oxford Dictionary*, que Bagunyà allunya de la cosificació sexual i aproxima a l’empoderament de la dona–, la moda que hi va associada –els *crop tops*, les gorres,

els pantalons curts, les ungles llargues i maquejades, les fundes dentals d'or- i els concerts, on els adolescents assisteixen acompanyats dels pares, perquè la majoria encara són menors d'edat. S'hi aproximen a través de cançons penjades a Spotify i SoundCloud, però també a través de vídeos disponibles a YouTube i gràcies a un parell d'excursions a sales abarrotades de nois i noies hipnotitzats per ritmes i frases com: "Bebé, yo me subo a tu moto, nos sacamo' una foto".

"No és tant un llibre sobre trap com un llibre-trap, on el que fem és deixar-nos impregnar de l'actitud d'aquesta música", asseguren els autors. "També intentem tirar una mica de beef, és a dir, introduir-hi una mica de conflictivitat", afegixen. A més de disparar dards verinosos contra els Manel a partir d'una versió de *Jo competeixo* que van fer amb P.A.W.N. Gang ("Coquetegen amb allò que ha nascut per destruir-los, però ho fan en un marc d'ironia des-

activadeta que els fa semblar llestets i autocrítics i que converteix una saludable batalla generacional en una mena de quiche de concòrdia"), el tàndem dispara fort contra determinada literatura: "Els llibres no han de fluir ni passar bé, no han de ser necessàriament trepidants ni estar fets a partir de frases memorables -diuen-. *Trapologia* és un míssil teledirigit contra la correcció literària".

El fet d'escriure'l a quatre mans ataca "la concepció d'autoritat única de l'obra": "Tot és apropiació i robatori. Ens agrada la barreja i la impuresa", asseguren. A la lletjor del trap hi atribueixen virtuts *camp* -aquella autenticitat entre ridícula i entranayable que està derivant perillosament cap al kitsch-. "La lletjor és alliberadora", insisteixen. L'experiment de Bagunyà i Besora oscil·la entre el periodisme gonzo de Hunter S. Thompson i la cerebrallitat de David Foster Wallace. No passa per alt que rere l'orgull de classe obrera dels noms més destacats hi ha la voluntat obscena de fer diners: "La riquesa no és, com en el marc judeocristià, un signe de mala educació, sinó la insígnia de l'èxit". Qui s'atreveixi a llegir el llibre hi trobarà excessos inconscients amb les drogues i sobredosis de xarop per a la tos, excursions a l'extrarradi on apareixen rapers samurais, diàlegs esperpèntics entre professors universitaris, una excursió fins a la cova on Sant Ignasi de Loiola -un dels pilars dels jesuïtes- va embastar els *Exercicis espirituals* i un petit diccionari trap amb paraules com *nai* (noi), *molly* (MDMA), *rular fiapes* (cargolar porros), *genolls* (sexe oral), *whigga* (blanc) i *estunejat* (anar fumant). ♦

01
UN CONCERT DELS P.A.W.N. GANG.
KRIK MUSIC

02
BAD GYAL.
GERARD LÓPEZ

03
MAX BESORA I BORJA BAGUNYÀ.
RUTH MARIÓ

04
UNA DE LES VEUS MÉS SINGULARS DEL TRAP ÉS SOMADAMANTINA.
CABALLITO NETLABEL

SET BONES OPCIONS PER LLEGIR SOBRE MÚSICA

ILUSTRES RAPEROS

D. FOSTER WALLACE / M. COSTELLO (MALPASO)

A finals dels anys 80, David Foster Wallace es va interessar pel fenomen naixent de la música rap. Amb el seu company de pis, Mark Costello, van escriure un assaig en què la sociologia, la filosofia i l'economia acompanyen les disquisicions musicals.

REACCIONES PSICÓTICAS Y MIERDA DE CARBURADOR

LESTER BANGS (LIBROS DEL KULTRUM)

Àmplia antologia del crític nord-americà de *Rolling Stone* i *Creem*. Hi ha peces dedicades a Van Morrison, John Coltrane, The Stooges, Lou Reed, The Clash i Richard Hell, entre molts altres. Bangs va morir de sobredosi el 1982, als 33 anys.

FREAK SCENE

RICHARD KING (CONTRA)

L'assaig de Richard King parteix de la reactivitat a la indústria per part del punk a mitjans de la dècada dels 70 per resseguir l'aportació de grups com Primal Scream, New Order, Depeche Mode, Teenage Fanclub i My Bloody Valentine.

PAU RIBA EN VINT CANÇONS

RAMON MORENO (CAL LÍGRAF)

L'autor escull, acompanyat de Riba i d'alguns coneixedors de la seva obra, vint de les cançons essencials de la trajectòria del músic i les comenta. Arrenca amb *Taxista*, passa per alguns dels temes emblemàtics de *Dioptria* i no oblida àlbums com *Jo, la donya* i *el gripau*, *Transnarcís* i *Virus laics*.

PERO HERMOSO

GEOFF DYER (LITERATURA RANDOM HOUSE)

Dyer va publicar en anglès aquesta indagació mig ficció, mig documental sobre el jazz l'any 1991. A partir de la trobada entre Duke Ellington i el saxofonista Harry Carney explica històries sobre set músics, entre els quals hi ha Lester Young i Charles Mingus.

LA NOVA CANÇÓ. ESTUDIS DE LITERATURA I MÚSICA

LLUÍS MESEGUER (PUB. ABADIA DE MONTSERRAT)

"La cançó és, segurament, el gènere poètic de la brevetat i de la intensitat per antonomàsia", escriu el catedràtic de literatura de la Universitat Jaume I al seu últim assaig, centrat a repassar el moviment musical català des d'una perspectiva formal i literària.

MADemoiselle

BRUNO MONSAINGEON (ACANTILADO)

Un any després de recollir converses i documents sobre Glenn Gould, el músic i documentalista francès Bruno Monsaingeon s'aproxima a la pianista, directora d'orquestra i professora Nadia Boulanger, que va formar Gardiner, Glass i Menuhin.

